

SELDA TEREK

KARŞI KALDIRIMDAKİ ADAM

DESTEK YAYINLARI: 1557
EDEBİYAT: 455

SELDA TEREK / KARŞI KALDIRIMDAKİ ADAM

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevini yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Sedat Gösterikli
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak-Mesud Topal

Destek Yayınları: Şubat 2022
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-558-6

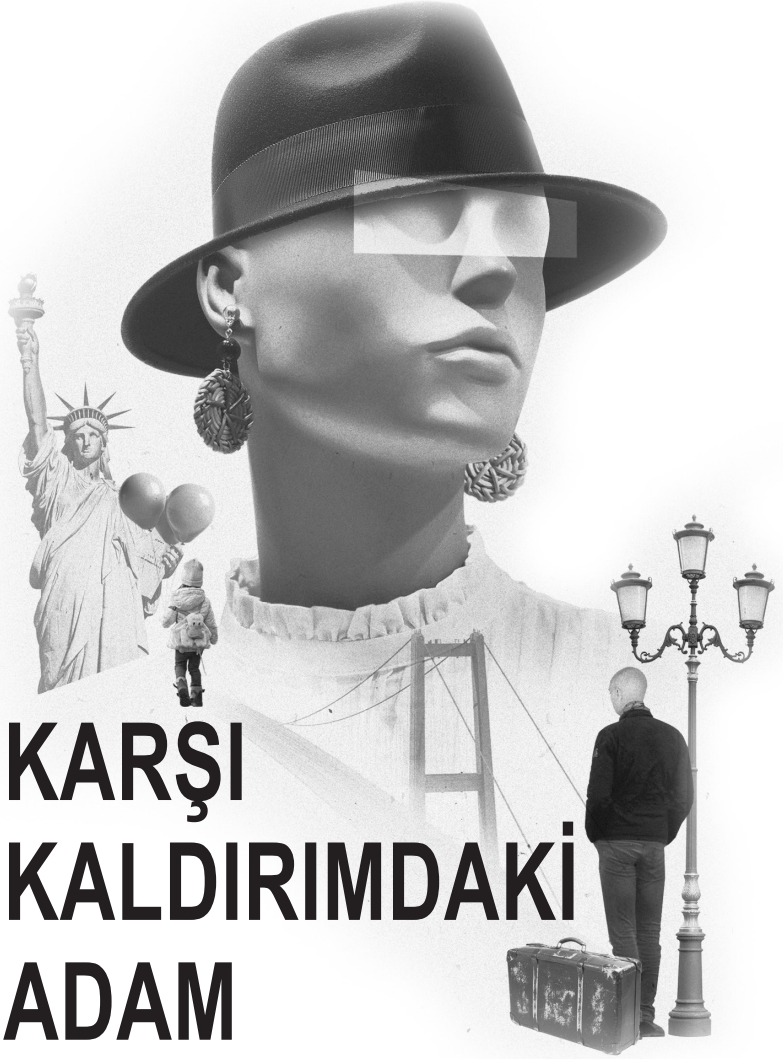
© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42 – Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul
Tel. (0) 212 613 30 06

SELDA TEREK

**KARŞI
KALDIRIMDAKİ
ADAM**

Vicdanın ve aşkın arasında kaldığında, seçimini hangisinden yana yaparsın?

TEŞEKKÜR

Diğerlerinde olduğu gibi bu kitabımda da bizleri bu satırlarda buluşturan **yaşamın her adımına** ve **siz sevgili okuruma**

İlk okur olarak değerli görüşlerini benimle paylaşmak nezaketini gösteren sevgili dostlarım **Adnan Çevikel,**

Gülfem Karaer, Mahir Yeşildal,

Merve Gökçek, Sinan Terek'e

Kapak tasarımı için **Sedat Gösterikli'ye**

Dizgi için **Cansu Poroy'a**

Sosyal medya ve grafik çalışmaları için **Tuğçe Budak'a** ve **Mesud Topal'a**

Halkla ilişkiler ve reklam çalışmalarındaki destekleri için **Selcan Terek, Işıl Ilgıt Şimşek** ve **Selen Çavuşovalı'ya**

Dağıtım ve pazarlama ekibindeki tüm arkadaşlarıma

Emeği geçen tüm Destek ailesine

Değerli editör **Devrim Yalkut'a**

Ve sevgili kardeşim, dostum **Yelda Cumalıoğlu'na** yürekten teşekkür ederim.

Yazardan ilk söz:

Sevgili Okurum,

Elinizde tuttuğunuz hikâye *Karşı Penceredeki Kadın* isimli romanın devamı niteliğindedir. Ancak belirtmek isterim ki yazarın, ilk defa bu kitabı eline alan kişinin diğer hikâyeye gerek duymadan tüm konuyu anlamasını sağlamaya gayret gösterdim. Her ne kadar iki ardışık kitap olsalar da ayrı ayrı birer roman olma özelliğine de sahip olsunlar istedim. Takdir edersiniz ki *Karşı Penceredeki Kadın*'ın 340 sayfada verdiğim detayını bu kitapta tam anlamıyla yansıtmam imkânsızdı.

Evet, biliyorum *Karşı Kaldırımındaki Adam* güzel bir kitap ismi değil. Ama kitap kendi ismini daha tek bir satırı bile yazılmamışken kendi koydu, yapacağım bir şey yoktu.☺

Okurlarım *Karşı Penceredeki Kadın*'ı çok sevdiler ve benden devamını yazmamı istediler. Bunun için onları iki sene beklettim. İnanın, bekleyen için uzun, bekleten için daha uzun bir süre bu ama bir roman yazımı için gayet normal, hatta kısa bile denebilir. Sabırla bekleyen okurlarıma yürekten teşekkür ediyorum. Umarım bunu da seversiniz.

Bu sefer önsözümü kısa tutuyor, hepinize keyifli okumalar diliyorum.

Saygılarımla,
Selda Terek

Yorumlarınızı paylaşmak isterseniz:

 Selda_Terek

 selda.terek@gmail.com

Önemli Not: Kitabımızda Ömer Asım Aksoy başkanlığında bir kurul tarafından hazırlanmış *Ana Yazım Kılavuzu* kullanılmıştır. Türk Dil Kurumu Kılavuzu ile farklılıklar göstermektedir. Bilginize sunulur.

Eylül... (Bugün)

Herkes bir devinim içinde. Onlar işlerine bakıyorlar, ben onların yüzlerine...

Burası orası değil. En son trafik ışıklarında durmuştum. Bir değil birkaç kırmızı ışık boyunca... Ellerim direksiyonda, ayağım frendeydi.

“Bacaklarınızı buralara yerleştirin lütfen.”

Hayatı gözden geçirmek için uygun bir yer değil şehir trafiği. Burası da değil.

Yeşil yandığında orta yerde bekleyen bir araca kimsenin tahammülünün olmamasına neden hâlâ şaşırıyorsam?

“Biraz daha aşağı kayın lütfen.”

Buradan kurtulup evime gitmek istiyorum.

Sesler kulak zarlarımı yırtıyor. Araçlar kornalarına kesintisiz basarken yayalara ne kadar ayıp ettiklerinin farkındalar mı acaba? Gittikçe artıyor gürültü ve uğultuya dönüşüp duyulmaz oluyor. Kötü bakışlı, kızgın ifadeli, ağızlarından tükürük saçarak haykıran insanlar, camlarını açıp el kol hareketleri yaparak geçip gidiyorlar yanımdan. Bağırıyorlar, küfrediyorlar, anneme sövüyorlar. Biri de durup “Her şey yolunda mı, yardıma ihtiyacınız var mı?” demiyor.

Ama bu ışıklar... Burası... Fazla aydınlık. Ve soğuk. Her yer yeşil avatarlarla dolu, öldüm mü ben? Ölmedim çünkü üşüyorum. Üşürken ölür de ölünce üşümez insan. Nereden mi biliyorum? Bilmiyorum. Metafizik de bilmiyor. Çalışmam lazım, sınavlara az zaman var. Çıplak vücuduma değen bu beyaz şey ürpertiyor. Doğunun kötü cadısı da burada. Karnım aç, midem kazanıyor. Bir yerden Albinoni'nin *Sol Minör Adagio*'su sızıyor ortama. Burayı güzelleştirmeye yetmiyor. Halbuki severim bu eseri. Huzursuzum. Eve gitsem ya. Ayağımı uzatıp bir film açsam. Korna sesleri ve küfreden insanlara ne oldu? Cadı üzerime doğru geliyor.

Hani ikna edecektiniz beni? “Gelin konuşalım Meyra Hanım. Belli ki canınız sıkın...” dediniz, geldim. Ben de sandım ki... Bu ikna edilmiş halim mi yoksa?

“Risk çok büyük!”

Beni kararımdan caydıracak cümle bu değil ki. Siz verdiğim kararı destekliyorsunuz, bana hiç yardımcı olmuyorsunuz. Oysa sorduğum o ürkütücü sorunun içeriğine tezat soruş tarzımdaki sakinlikten ürkmüştünüz ne güzel. Ne kadar da davetkâr ve şefkatliydi telefondaki sesiniz. Böyle yapacağınızı bilseydim gelmezdim. Ne olur ikna edin beni. Fikrimden hemen caymazsam, biraz sonra cayacak bir fikrim olmayacak...

“ ”

2 Mayıs... (4 ay önce)

Bora'yı ofisinden almaya gidiyoruz

Feleğe “kahpe” derken haksızlık etmiyorlarmış meğer. Belli ki birileri hayat senaryoma bocalama sahnesi eklemiş, sekansları uzun... Öyle alık alık bakacaksın etrafa. Kamera seni hangi açıdan görürse görsün yüz ifaden kalbinin önden koşturduğunu belli edecek, sen de o ifadeyi saklamaya çalışsan kadını oynayacaksın, rolün bu.

Âdem Bey, holding binasının ağaçlıklı yoluna kırdı direksiyonu. Yeni sürgün vermiş dallar ve yapraklardan camlar bir anda gölgelendi. Her zamanki gibi aracın hızını epeyce keserek girmiş olmasına rağmen, tekerleklerin çakıllar üzerinden geçerken çıkardıkları çıtırtılar, bu sefer acı birer feryat gibi geliyorlardı kulağıma. “Dur!” diyorlardı, sonra da: “Vazgeçtim, git git...”

Bu kakofoni içinde anlamıyordum tam olarak ne kastettiklerini; durayım mı, gideyim mi? Utanmasam, Âdem Bey'e “Beş dakikacık sağa çekip soluklansak mı?” diyecektim, demedim. Evden çıktığımızdan beri zihnim, cızırtılı frekansta açık unutulmuş bir radyo gibi sürekli ve sadece benim duyabileceğim nahoş sesler çıkarıyordu, yorulmuştum. Duygularım ve öbür duygularım, mantığım ve hükmünü yitirmiş sağduyum arasındaki bu bitmeyen tartışma ciğerlerimi hırpalıyordu. Evet, ciğerlerimi...

“Hani daha yeni kutlamıştınız Karşı Penceredeki Kadın* duruşunuzu, ne oldu Meyra Hanım? Hiçbir dönüşüm yaşamamış gibisiniz. Şimdi, bu çelişki de neyin nesi? Yak bir cigara!... Koy bir kadeh kırmızıdan!...”

“Tam her şey yoluna girdi diyorum, hop bir çatal daha çıkarıyor önüme ki zihnimdaki bu amansız kovalamaca hiç bitmesin. Yahu, insan evladınız biz de...”

Bu şekilde birbiriyle biteviye yenişen “Otur oturduğun yerde!” diyen içseslerimin “Kalk gidelim” diyen sol omzumdaki kuyrukluya yenilmesi an meselesiydi.

“İyi de diyalektik diye de bir kavram var Meyracığım! Kadim Yunan medeniyetlerinden beri zıtların karşılaşmasının enikonu bir faydası olduğu dile getirilir. Herakleitos, Sokrates, Platon, Hegel, Marx ve Namık Kemal’den beri karşıtlıkların çarpışmasından hakikat şimşeginin çakacağı umut edilir durur. Yani zıtlar iyidir, çelişki candır ve doğanın en büyük gerçekliğidir bu.”

“Vay yavrurum vay! Bunalımlının entelektüel de böyle oluyor-muş demek. E hadi o zaman düşüncelerin cedelleşsin ve bir karara var şekerim. O kendini gömdüğün ve çok şey umduğun felsefe derslerin çıkarsın seni işin içinden, hadi kurtarsın çelişkilerinden.”

Kim derdi ki valizim kapıda, evden çıkmama ramak kala bunlar yaşanacak? Öncemi ve sonramı yitirdiğim anlardan biri oldu. Zihnim çifit çarşısı... Nasıl da rahat beliriveriyordu karşımda, ellerinde çiçekler... Her şey normalmiş de akşamüstü beş çayına gelmiş gibi. “Dur fırına kek atmıştım, çıkarıp da yiyelim beraber” dememi bekliyor gibi... Onun iki buket arası mesafesi öyle saçmaydı ki... Bir zahmet karar verip de tekrar karşıma dikilinceye kadar hayatlar değişiyordu, haberi yoktu.

* Karşı Penceredeki Kadın romanında anlatılan vasıflar.

***35 dakika önce – Evden çıkmama ramak
kala şöyle oldu:***

Yalnız kalabilmek, tercihse eğer, zevktir. Bunu, Bora ile birlikte yaşadığımız süre boyunca daha net görmüştüm. Evlendikten sonra da bu evin düzenini aynen koruma kararı almıştım. Uzunca bir süredir Bora'nın evinde “nikâh öncesi stajı” yapmamdan ve istediğimde kendi evimde kafa dinleme lüksünden bahsediyorum.

O keyfi yaşadığım günlerden biri olmuştu. New York'a gitmeden evvel, birkaç eşya almak ve terasımda küçük bir ev tarımı yapmaktı niyetim. Berjerimde oturup ders notlarımı karıştırırken, dantelli fiskos sehpaında duran kahve fincanına dalmış, geçmişî şöyle bir gözden geçirmiştım. Sonra kendime geldim, fırsat bu fırsat deyip yeni çıkan sakız sardunyalardan birkaç kök diktim kıştan yenik çıkanların yerlerine, son olarak da sulama işine giriştim.

Elimdeki lastik eldivenlerle zar zor açabilmişim telefonu. Âdem Bey'in on beş dakikaya kadar gelmiş olacağını haber veriyor, hazır olup olmadığını soruyordu müstakbel eşim. Âdem Bey yukarı çıkıp eşyaları taşımama yardım edecek, birlikte Bora'yı ofisinden alıp havaalanına geçecektik. Acele etmeliydim, zamanım azdı. Çiçeklere can suyu verirken gördüm karşı bloktan el sallayan Kerem'i. Afalladım haliyle. Sabık kocamın orada ne

işi olduğunu düşündüm. Boşanmak istediğini bana bir mesajıyla bildirdikten sonra benimle asla konuşmayan, mahkemede bile yüzüme bakmayan bu adamın karşımdaki pencereden temas kurma çabasına bir anlam veremedim. Boş bulundum ve ben de toprağa bulanmış sarı eldivenli elimi kaldırıverdim. Ne sıcak ne soğuk, sadece “Gördüm seni” gibilerinden. Sonra pişman oldum.

Hayır, tuhaf olan, sen on dört senelik evliliğini bir telefon mesajı ile bitir, sanki dünyanın en büyük kabahatini işlemişim gibi bir tavır takın, boşanma sürecinde bile iletişim kurma, tüm konuşma taleplerimi reddet, beni soru işaretleri ile bunalımlara sürükle, her şey sütliman olunca da ortaya çıkıp karşı bloktan manasızca el sal-la. Bu ne geri zekâlı bir hareket tarzıydı. Ne yapmaya çalışıyordu?

İşte tam o sırada çaldı kapı; ben şaşkınlığımı bile şöyle ağız tadıyla yaşayamadan... Ne çabuk geldi yahu bu adam, daha Bora ile telefonu kapatalı bir dakika bile olmadı, uçtu mu diye düşünerek seri adımlarla kapıya yürürken elimdeki lastik eldivenlerden kurtulmaya çalışıyordum.

“Tamam Âdem Bey geldim, açıyorum.”

Çamurlu eldivenleri güçlkle çıkarıp holdeki dresuvara bıraktıverdim.

Tek bir valizim vardı, bir de özel kılıfı içinde taşınacak, buruşmadan gitmesi gereken inci beyazı tayyörüm...

Kapıyı açarken hâlâ Kerem’in yarattığı şokun içindeydim. Sahi ne işi vardı orada? Ben mi benzetmişim acaba? İyi de herhangi biri bana neden el sallasın? Hoş, Kerem bana neden el sallasın? Senelerdir bir merhabamız bile olmamışken... Kerem’i benzettiğim birine mi selam vermiş oldum acaba? Aman neyse ne, dedim. Âdem’e tembihleyeyim de ön koltuğa yaysın, buruşmasın diyerek tayyörü asılı durduğu yerden alarak uzandım kapı koluna.

Elinde çiçeklerle bana bakıyordu... Âdem Bey değil, Cem...

Karşımda duranın gerçekten de o olduğunu idrak edinceye kadar ikinci şok dalgası buldu beni. Bu kadar kısa aralıkla iki sarıntı fazla geliyormuş bünyeye, sersemledim. Kapının eşiğinde durmuş tereddüt dolu bir ifadeyle bana gülümsüyordu. Ne söyleyeceğimi bilememiş, öylece bakakalmıştım yüzüne. Askısıyla tuttuğum kıyafet yere düşünce kendime geldim.

“Biliyorum aramam gerekirdi gelirken ama...”

“...”

Yahu sen ne zaman aradın ki bu sefer arayasın? Seni tanıdığımdan beri lamba cini gibi aniden beliriveriyorsun karşımda. Graham Bell'den itibaren iletişim teknolojisine gönül veren herkesin korkulu rüyası senin gibiler... Tabii, sen de haklısın bir yerde, aylar sonra pat diye karşıma çıkıp her şeyi altüst etmek dururken niye bir telefon açasın ki?

“Cem? Karın nasıl? Yoksa?...”

Beş senelik bitkisel hayatından aniden uyanan ve tüm gidişatı bir anda altüst eden yaşam mucizesine bir şey oldu sandım. Kapının önünde aynı tereddütlü yüz ifadesiyle bana bakıyor, konuşmuyordu.

“Chl e nasıl?”

Gülümsedi. “Beni  ceri almayacak mısın?”

“Ben New York’a Bora  ağdan ile evlenmeye gidiyorum.”

Şaşırmışa benzemiyordu. Belki de internette Bora ile hakkımızda çıkan haberleri okumuş da gelmişti, kim bilir... Kapının önündeki valizlere bakarak “Hiç vaktimiz yok mu?” diye sordu.

Âdem Bey valizlerimi almak için ha geldi ha gelecekti. Saattime baktım, “Yok” dedim. Cem içeriye doğru bir adım attı ve kapıyı ardından kapattı. Elinden almadığım çiçekleri aynanın

önüne, çamurlu lastik eldivenlerin yanına bıraktı, bana döndü, kollarımdan tutarak beni kendine çekti ve sıkı sıkı sarıldı.

Bütün bedenim, iradem, varlığım, zihnim, aklım, duygularım o anda eridi, aktı, gitti. Cem'in güven veren sıcacık kollarının arasında tamamlandığımı hissettim.

“Senden hiç vazgeçemedim Meyra. İnan çok denedim” diye fısıldadı kulağıma.

Neyi denediğini, neler olduğunu sormaya bile vakit yoktu. Sarılıyorduk ve ikimiz de ağlıyorduk. Çenemden tuttu, dudakları dudaklarımı buldu. İşte bir sevginin “aşk” olduğunu düşündüren şey de tam olarak bu imkânsızlık... Ne kadar hüznün ve imkânsızlık varsa aşk o kadar aşk ya...

Ona karşı koymadım, beni öpmesine izin verdim. Hatta itiraf ediyorum, ben de karşılık verdim. O tanıdık baharatlı kokusu sindi üzerime. Meğer kokular unutulunca özlem de şiddetini yitiriyormuş ama kendini tekrar hatırlatınca... İşte o zaman çok zormuş tepkisiz kalmak.

Nasıl yapabildiğimi bilmiyorum ama bir anda müthiş bir irade ile kendimi ondan koparabilmeyi başardım. Gözlerimi araladım. Onunkiler, sanki gerçeği görmeyi erteliyormuşçasına hâlâ kapalıydı. İkimiz de gizlemeye gerek duymadan ağlıyorduk.

“Gitme! Evlenme o adamla” dedi, sırtını çaresizce sokak kapısına dayarken. “Sana geldim Meyra! Ne olur bana sensiz bir hayat yaşatma.”

O sırada çaldı telefonum. Âdem Bey arıyordu.

“Meyra Hanım, müsaitseniz valizlerinizi almaya yukarı gelebilir miyim?”

On dakika müsaade istedim.

2 Mayıs... Bora'yı ofisinden almaya gidiyoruz

Cem'e diyeceğimi demiştim aslında; "Çok özledim... Senin bir kabahatin yok bu olan bitende, hayat bizi sınıyor. Bak bu sınavdan kalırsak gün yüzü göremeyiz. Doğru olanı yapmalıyız. Yoluna seninle devam edemem. Seni sevmediğimden değil, bilakis çok sevdiğimden... Sen ailene sahip çıkmalı, yaşama geri dönen karına yardım etmelisin. İnan hepimiz için en doğrusu bu."

Kapımı kilitleyip aşağı indim. Apartmandan çıkar çıkmaz Cem'in gitmemiş olduğunu, elleri ceplerinde karşı kaldırımında oyalandığını gördüm. Elbette ki onu önden göndermişim. Aşağı beraber insek, valizimi arabaya yüklemiş, tayyörümü saygılı bir şekilde ön koltuğa yaymış, kapımı açmış beni bekleyen Âdem Bey'in kafasında soru işaretleri oluştururdum, gerek yoktu. Her ikisinin de yüzü bana dönüktü. Cem, Âdem'in ve açık tuttuğu kapının üzerinden aşarak koşup boynuna atılmam için bana son bir şans vermişti belli ki. İçim ezildi.

Açılmış kapıdan içeri geçip oturdum. Diğer kapıdan inip Cem'e koşmak konusunda beni zorlayan iç itkimi yendim, her şeyin akışını değiştirmek için bana tanınan o son şansı kullanmadım. Bunu istemediğimden değil, yapmamam gerektiğinden... O anda bazı normların ve etik değerlerin doğama galip gelmesinden... Bu aşka

cesaretim yoktu. Hikâyemin böyle –inip Cem'e koştüğüm ve hayatımın bir kere daha içine ettiğim– paralel evrendeki bir versiyonunu da görmek mümkün olabilseydi keşke.

Çok daha büyük bir dram yaşanacak olmasa “aşk”ı seçmek için bir dakika durur muydum? Evet, tabii ki “aşk için ölmeli aşk o zaman aşk”, katılmamak ne mümkün ama... Madem illa ki öleceğiz, hiç değilse, yine aşk için, vicdanı rahat ölelim bari, öyle değil mi? Bu aşk bana o hayata tutunmaya çalışan kadıncağızın vebalini taşıyacaksa eksik olsun.

Yaygın bir benzetmedir; aşkın ani yoksunluğu, eroin krizi gibidir derler. O bir doz için şerefini verirsin... Elbette. Ama bir kere “Hayır!” diyebildiğinde de senden güçlüsü yok. Acı acı güldüm kendi kendime. O karar noktasına öyle kolay gelmemiştim ki. Ben krizimi yaşamış bitirmiştim, ne gerek vardı bir altın vuruşa? Yaşanmışlıklar, sözler, bana güvenenler vardı artık hayatımda. “Biz” olduğumuz başka insanlar... Yeniyetme miydik ki aşk uğruna dağılalım, kapılıp gidelim? “Kapılıp gitmemeyi başatabiliyorsan o aşk değildir” demişti biri. Eğer öyleyse, hissettiğim bu iç ezikliğini nasıl isimlendirmeliyim, bilmiyorum.

Öte yandan, senin için kaldırımında hiçbir şey yapmadan duran ve yine de karar vermeni bekleyen biri oldu mu, bir şeyler yapandan yana kullanıyorsun tercihini, öylece bekleyenden yana değil. Bak Türkân Şoray'a, al yazması ve servi boyuyla o da öyle yapmadı mı?

Evet, kimden vazgeçersen onu özleme ihtimalin var, geride bıraktığını illa ki merak edersin. Pek çok zaman “Diğeriyle olsaydık nasıl olurdu?” diye sorgulayabilirsin hayatı, seçiminde hata yaptığını düşünebilirsin, bunda bir tuhafılık yok. Ama illa ki silikleşir hayali ve beslenmedikçe de unutulur hatıralar. Yeni hikâyeleri yanındakilerle üretirsin. Yeter ki kendi kendine tırmandırma